

steeds een factor van duidelijke beteekenis in zijn kunst, voor mij zelfs haar kostbaarste bestanddeel. Want het is het samenvallen van een scherp, inmiddels meer uiterlijk dan innerlijk gericht realiteitszin en van een onmiskenbare verbeeldingsdrift, dat dezen schilder voor de toekomst kansen boven anderen geeft. Zijn werk is nooit zonder een bijna verbeterende hunkering naar het metafysische, en de samengesteldheid ervan wordt nog verhoogd door een verhalend romantische neiging, waartegen in beginsel niet het minste bezwaar kan worden aangevoerd. Integendeel, al deze factoren maken Willink's oeuvre, hoe aanvechtbaar het nu en dan mag schijnen en hoe verkleumend pessimistisch bepaalde aspecten er van zijn, meer omvattend, vrijer en bewogener, dan bijv. het bewonderenswaardige werk van Raoul Hynckes, waarmede het verschillende punten van overeenkomst vertoont; om nu maar niet te spreken van dien aanbieder der staalharde stoffelijkheid om haar zelfs wille, Pijke Koch!

Willink is veel meer gevoelsmens, daarmee ook veel meer een artiest, dan de laatste en hij is nerveuzer en imaginatiever, zij het soms weifelender, dan Hynckes. Dat werd op de tentoonstelling bij Nieuwenhuizen Segaar in het bijzonder uitgewezen door het psychologisch zeldzaam felle en daarbij uitstekend geschilderde zelfportret van dit jaar, en door een grootsch en klemmend doek, dat den titel droeg Straat met geopende deuren. Van alle desolate stadsgezichten of huisuitbeeldingen, bleek deze het suggestiefst, ook en vooral door de eigenaardige matte, verstorven en tegelijk dichtertelijke kleurtinten. Aantrekkelijk in den gebruikelijken picturalen zin kan men Willink's coloriet nooit noemen, of het zou moeten zijn in het boven ge-releveerd werk met de duiven. Maar dat de kleur voor hem een volstrekt onmisbaar uitdrukkingsmiddel is, minstens zoo belangrijk als lijn en vorm, zal niemand willen ontkennen die een schilderij als het hier bedoelde aandachtig in zich opgenomen heeft.

Een kunstenaar, die m.i. niet zonder critiek aanvaard en bewonderd moet worden, maar in wien buitengewoon veel gist en die reeds verschillende werken voortbracht van duidelijke rijpheid in zoowel technisch als psychisch opzicht.

W. JOS. DE GRUYTER

IN MEMORIAM HANS VAN MASTENBROEK

(1901— 1934)

Halverwege het leven, toen de Meimaand zich tooide als een bruid en de dagen blauw en goud en wit waren, heeft de onbarmhartige Dood den jongen schilder weggeroepen.

Hans van Mastenbroek was nog niet gereed. Wie dacht aan het lot van Jan Mankes en Jacob Bendien, kon wat hun werk betreft, vrede hebben